

Full diocesà

29 de juliol del 2018

425 anys DE L'ESGLÉSIA DE SOLSO- NA

1593 / 2018

425 anys de l'Església de Solsona

El dia 1 d'agost de l'any 1593 el papa Climent VIII, a petició del rei Felip II, va crear la diòcesi de Solsona. Enguany es compleixen 425 anys d'aquesta efemèride; els actes de celebració tindran lloc el pròxim dia 2 de setembre.

Aquesta celebració constarà d'una missa solemne a les sis de la tarda presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pel bisbe de Solsona, el bisbe de Vic i el bisbe d'Urgell. Després hi haurà una ballada de sardanes i celebració a la plaça de Palau. Hi sou tots convidats!

El dia abans, 1 de setembre, a les dotze del migdia, el Museu Diocesà i Comarcal inaugurarà l'exposició «Alba: més de 400 anys d'indumentària litúrgica». El museu farà també jornada de portes obertes el mateix diumenge dia 2 de setembre.

A més a més d'aquests actes, des del bisbat de Solsona s'està preparant la producció d'un curt documental (25-30 minuts) per a donar a conèixer com va ser creada la diòcesi, el paper que ha tingut en el context de la història de Catalunya i l'evolució de la societat.

N'anirem informant.

«Prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle B

Lectura del segon llibre dels Reis

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (4,42-44)

Salm responsorial

Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat. (Salm 144)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot. (4,1-6)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascú.» Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell in-

dret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé.» Ho recolliren, i de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze coves. Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el profeta que havia de venir al món.» Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.. (6,1-15)

«Us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres...»

Jesús ens cura primer des de dintre

Jean Hakolimana, prev.

El relat de la multiplicació és un dels més coneguts, comentats. És meravellós contemplar Jesús alimentant cinc mil homes amb només cinc pans i dos peixos. Tanmateix el miracle s'inicia en els cors dels alimentats. Començant pels apòstols, Jesús els fa viure un procés interior que acaba amb la consciència clara de tenir tot el necessari a favor seu. De l'opinió de falta de recursos per a nodrir tanta gent, acaben reconeixent la tinença de cinc pans i dos peixos. Per a la mentalitat jueva, aquesta suma de set (totalitat per excel·lència) apunta a la consciència que la comunitat està més que proveïda del necessari, gràcies a Déu. A més, aquests recursos no rauen en els líders de la comunitat. Vénen de part d'un noi, aquell que la mentalitat jueva ni tan sols comptava com a persona de ple dret, igual que la dona. Jesús ensenya als seus la humilitat per a adonar-se de la riquesa amb què Déu proveeix la seva comunitat, a través dels més petits i oblidats.

Semblantment, Jesús nodreix la gentada interiorment abans de fer-los tastar el pa material. L'evangelista subratlla que dona l'ordre de fer-los seure. Aquesta no era la postura habitual de la majoria d'ells. Menjar assegut o tombat era propi de la gent benestant. La majoria de la gent senzilla, servint els seus amos, menjava en postura dreta, a punt per al servei. Jesús, doncs, els retorna la dignitat abans d'alimentar-los fisiològicament. Celebrem aquest Jesús que cuida les nostres necessitats, sempre començant pels nostres cors. Aquell que ens ensenya a descobrir en els humils els recursos que Déu suscita allà on menys els esperem.

La imatge

Els signes amb què Jesús anuncia l'Evangelí es relacionen amb necessitats ordinàries dels humans: la guarició del cos o de l'esperit, l'aliment per al sosteniment. La necessitat queda ben subratllada per ser en un lloc distant de cases i botigues.

Demana la col·laboració dels deixebles i de la gent mateixa. I relaciona l'obtenció del resultat amb la pregària i la fe en el Déu que salva.

Multiplicació dels pans i els peixos (s. XI)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

30 dilluns

—Sant Pere Crisòleg, bisbe (†451)
—Sant Abdon i Senen, màrtirs (popularment, Sant Nin i Sant Non) (†254)
—Beat Francesc Xavier Ponsa
Jeremies 13,1-11 / Salm Deuteronomi 32,18-19.20.21. / Mateu 13,31-35

31 dimarts

—Sant Ignasi de Loiola, (1491-1556)
Jeremies 14,17-22 / Salm 78 /
Mateu 13,36-43

1 dimecres

—Sant Feliu, màrtir (†304)
—Sant Alfons Maria Ligori, bisbe
Jeremies 15,10.16-21 / Salm 58 /
Mateu 13,44-46

2 dijous

—La Mare de Déu dels Àngels
—Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe (†371)
Jeremies 18,1-6 / Salm 145 /
Mateu 13,47-53

3 divendres

—Santa Lídia, verge
—Sant Nicodem (s.I)
Jeremies 26,1-9 / Salm 68 /
Mateu 13,54-58

4 dissabte

—Sant Joan Maria Vianney, (1786-1859)
Jeremies 26,11-16.24 / Salm 68 /
Mateu 14,1-12

5 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle B

—La Mare de Déu de les Neus
—Sant Osvald, laic (†642)
Èxode 16,2-4.,12-15 / Salm 77 /
Efesis 4,17.20-24. / Joan 6,24-35

Alegreu-vos-en i celebren-ho (VI)

Sant Pare Francesc

63. Pot haver-hi moltes teories sobre què és la santedat, abundants explicacions i distincions. Aquesta reflexió podria ser útil, però res no és més il·luminador que tornar a les paraules de Jesús i recollir la seva manera de transmetre la veritat. Jesús va explicar amb tota senzillesa què és ser sants, i ho féu quan ens deixà les benaurances (cf. Mt 5,3-12; Lc 6,20-23). Són com el carnet d'identitat del cristià. Així, si algun de nosaltres es planteja la pregunta: «Com es fa per a arribar a ser un bon cristià?», la resposta és senzilla: cal fer, cadascú de la seva manera, el que diu Jesús en el sermó de les benaurances. En aquestes s'hi dibuixa el rostre del Mestre, que som cridats a transparentar en la nostra vida diària.

64. La paraula «feliç» o «benaurat», passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu de la seva Paraula assoleix, en el lliurament de si mateix, la veritable felicitat.

65. Encara que les paraules de Jesús puguin semblar-nos poètiques, tanmateix van molt contra corrent respecte al que és costum, al que es fa en la societat; i, si bé aquest missatge de Jesús ens atrau, en realitat el món ens duu cap a un altre estil de vida. Les benaurances de cap manera no són una cosa lleugera o superficial; al contrari, ja que només podem viure-les si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la feblesa de l'egoisme, de la comoditat, del orgull.

66. Tornem a escoltar Jesús, amb tot l'amor i el respecte que mereix el Mestre. Permetem-li que ens colpegi amb les seves paraules, que ens desafiï, que ens interpel·li a un canvi real de vida. Altrament, la santedat seran només paraules. [...]

67. L'Evangelí ens invita a reconèixer la veritat del nostre cor, per a veure on col·loquem la seguretat de la nostra vida. Normalment el ric se sent segur amb les seves riqueses i creu que, quan aquestes estan en perill, tot el sentit de la seva vida a la terra s'ensorra. Jesús mateix ens ho va dir en la paràbola del ric insensat, d'aquest home segur que, com a neci que era, no pensava que podria morir aquell mateix dia (cf. Lc 12,16-21).

68. Les riqueses no t'asseguren res. És més: quan el cor se sent ric, està tan satisfet de si mateix que no té espai per a la Paraula de Déu, per a estimar els germans ni per a gaudir de les coses més grans de la vida. Així es priva dels majors béns. Per això Jesús anomena feliços els pobres d'esperit, que tenen el cor pobre, on el Senyor pot entrar amb la seva constant novetat.

